

David (Din revista „Ermunterung und Ermahnung“)

David

Se pare că lui David i s-a acordat puțină atenție în tinerețea sa. El era cel mai tânăr dintre fiii lui Isai. Când Samuel a fost trimis de Domnul să-ungă ca împărat peste Israel, tatăl său i-a prezentat numai pe cei șapte frați ai săi. Probabil, l-a uitat pe David. Abia la întrebarea lui Samuel dacă aceștia sunt toți băieții, Isai a spus: „A mai rămas cel mai mic și, iată, paște oile”.

O observație din partea lui Dumnezeu ne spune tot ceea ce a remarcat El la David: „Omul se uită la înfățișare, dar Domnul Se uită la inimă”. Mai trebuie să ne întrebăm ce făcea David în ascuns? Unii tineri încearcă să ascundă ceea ce se petrece din imboldul anilor tinereții, iar descoperirile părinților sunt deseori amare, când văd cum hrănirea pasiunilor păcătoase își aduce roadele.

Te gândești, drag tânăr, că Dumnezeu vede totul și ia cunoștință de toate lucrurile? Tocmai anii tinereții sunt hotărâtori pentru întreaga viață. „Ochii Domnului cutreieră tot pământul, ca să Se arate tare pentru cei cu inima în totul pentru El” (2 Cronici 16.9). Nu poți ascunde de El nimic, de aceea pune toată acțiunea ta în lumina Sa! „Gândul inimii omului este rău din tinerețea lui” (Geneza 8.21). Această realitate ar trebui să ne ajute să înțelegem că numai Domnul ne poate păzi; de aceea este necesar să rămânem aproape de El. „Căutați binele și nu răul... Urâți răul și iubiți binele” (Amos 5.14, 15). Să ținem cont de acest sfat al profetului!

Ce bine este când ne lăsăm formați de Dumnezeu pentru viața noastră! Nu e vorba de a ne îndopa cu știința omenească pentru a obține o poziție cât mai înaltă. Și la alegerea meseriei trebuie să-L întrebăm pe El și să ne lăsăm călăuziți de El. Să ne gândim mereu că nu trăim noi, ci Cel care a murit pentru noi. Intenția lui Dumnezeu este să-i educe de timpuriu și în ascuns pe cei de care vrea să se folosească în public. Când stau în liniște, El le face cunoscut slujitorilor Săi nimicnicia lor și le arată măreția Sa, pentru ca aceștia să devină capabili să întâmpine cu un duh tare și temerar greutățile drumului. Așa a fost în cazul lui David. El fusese singur cu Dumnezeu pe când păzea oile tatălui său în pustiu, iar acest lucru nu a fost în zadar.

David a fost fidel în îndeplinirea sarcinilor sale. Desigur, au venit greutăți, dar ele l-au întărit și l-au învățat să se încreadă în Dumnezeu. Mai târziu a spus: „Robul tău păștea oile tatălui său. Și când un leu sau un urs venea să-i ia o oaie din turmă, alergam după el, îl loveam și-i smulgeam oaia din gură. Dacă se ridica împotriva mea, îl apucam de falcă, îl loveam și-l omoram” (1 Samuel 17.34, 35).

Despre acest eveniment a vorbit abia la momentul potrivit. Și aici recunoaștem natura inimii sale. El nu vorbea despre sine și succesele sale; însă alții, care au descoperit la el lucruri demne de laudă, vorbeau despre el. Când Saul a fost chinuit de un duh rău și a căutat un cântăreț cu harpa, unul din slujitorii săi i-a spus: „Iată, am văzut pe un fiu al lui Isai betleemitul care știe să cânte, și este un om viteaz, și un om de război, și iscusit la vorbire, și frumos la chip și Domnul este cu el”. – Ce observă alții la noi și ce spun despre noi? De-ar fi spre cinstea Domnului!

Astfel, în singurătate la oi, David a dobândit curaj și putere pentru a păși contra dușmanilor turmei. El nu fugea de leu sau de urs, ci îi smulgea prada. Aceasta i-a dat curaj, când l-a auzit în valea Terebinților pe Goliat disprețuind rândurile de luptă ale Israelului, să lupte cu acest dușman, deși părea de neînvins. Acum erau în necaz oile casei lui Israel. David le-a recunoscut ca „oștirile Dumnezeului celui viu” și știa că Dumnezeu era cu ele. Nimeni nu a îndrăznit să accepte lupta cu Goliat; dar acest tânăr, care venea dintr-o atmosferă liniștită, a avut curaj; el s-a declarat gata să lupte.

Alegerea mijloacelor sale de luptă ne arată că nu s-a încrezut în lucruri naturale. „Saul l-a îmbrăcat pe David cu armura sa și i-a pus un coif de aramă pe cap și l-a îmbrăcat cu zale. Și David a încins sabia lui peste veșmintele sale și a vrut să meargă.” Dar el a spus: „Nu pot să merg cu acestea, pentru că niciodată nu le-am încercat”. Acestea nu erau armele lui. El le-a pus deoparte, și-a luat toiagul, cinci pietre în traistă și praștia, toate mijloace neînsemnate care, vorbind omenește, ar fi avut puțin succes. Secretul victoriei sale a fost puterea în care a luptat: „Eu vin la tine în Numele Domnului oștirilor, Dumnezeul oștirilor lui Israel, pe care L-ai batjocorit”. Astfel l-a doborât pe dușman.

Acest lucru ne amintește de cuvintele: „V-am scris, tinerilor, pentru că sunteți tari, și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, și l-ați învins pe cel rău” (1 Ioan 2.14). Când s-a apropiat ispititorul de Domnul Isus, El l-a lovit cu arma Cuvântului lui Dumnezeu. În Efeseni 6 ni se spune: „Încolo, fraților, fiți tari în Domnul și în tăria puterii Lui. Îmbrăcați toată armura lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotriva uneltirilor diavolului” (versetele 10, 11). În proprie putere nu putem nimic; dar „sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu”, este arma noastră de atac. Dacă vrem să ne întărim în liniște pentru luptă, trebuie să ne preocupăm sârguincioși cu Cuvântul lui Dumnezeu. În el găsim învățătură despre neputința eului nostru, dar și despre supremația puterii lui Dumnezeu.

David a devenit un om folositor pentru Dumnezeu; merită să învățăm de la el.

Exemplul nostru desăvârșit rămâne desigur Însuși

DOMNUL ISUS HRISTOS.

Despre primele trei decenii ale vieții Domnului Isus, Scriptura nu relatează mult. În Luca 2 citim: „Copilașul creștea și Se întărea, umplându-Se de înțelepciune, și harul lui Dumnezeu era peste El” (versetul 40). Apoi Îl găsim la vârsta de doisprezece ani în templu „șezând în mijlocul învățătorilor și ascultându-i și întrebându-i” (versetul 46). Părinților, care L-au căutat, le-a spus: „Nu știați că trebuie să fiu în cele ale Tatălui Meu?” (versetul 49).

Cât de mult ne spun aceste puține cuvinte! Să le citim mereu, să cugetăm la ele și să dorim să pășim pe urmele Aceluia care ne spune și nouă: „Învățați de la Mine!”

Din revista „Ermunterung und Ermahnung”

